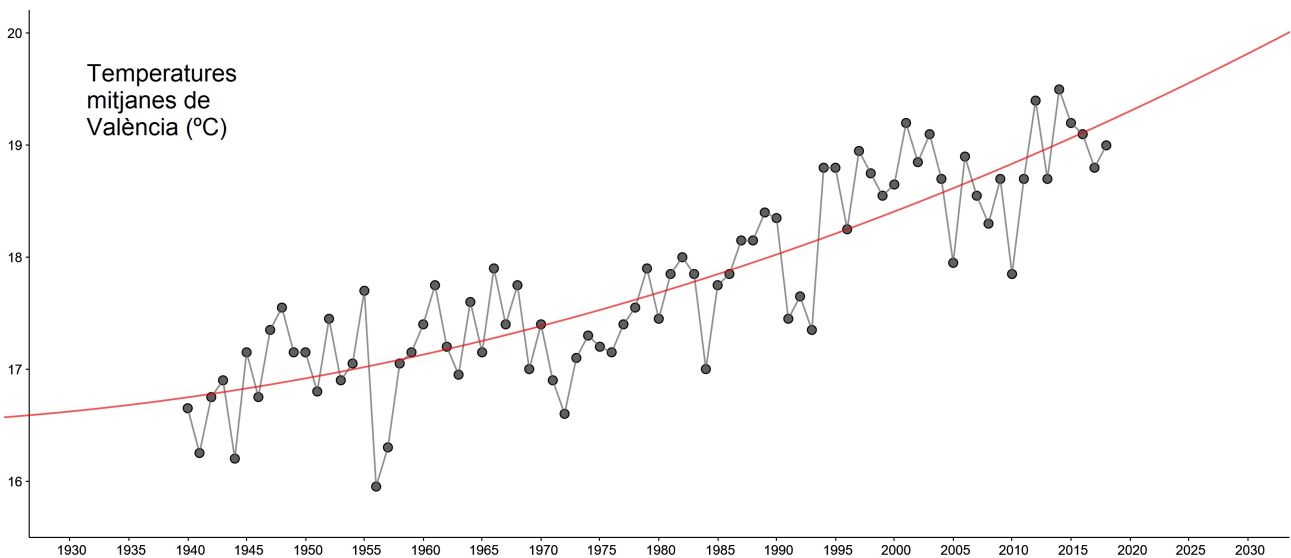

Aportacions per a una nova i vertadera Estratègia Valenciana contra el Canvi Climàtic

Teòricament fa anys que hi ha una Estratègia Valenciana contra el Canvi Climàtic, però en la pràctica a penes ha funcionat; això sí, ha servit perquè alguns membres dels anteriors governs eixiren en les portades dels medis de comunicació. Doncs bé, ara es planteja redefinir aquella Estratègia i esperem que siga per a ficar-la en marxa amb mesures que realment facen front al que probablement és ja el major problema que tenim actualment.

Òbviament les solucions passen per incidir directament sobre els principals emissors/absorbidors dels gasos hivernacle: el sector del transport, la generació d'energia i la indústria, els boscos i els incendis forestals, etc. En eixe sentit, l'Estratègia Valenciana contra el Canvi Climàtic hauria de recollir aquestes propostes bàsiques:

1. Prioritzar la Mobilitat Sostenible, executar realment la Xarxa Verda

El model de transport actual, basat en els vehicles de motor i les obres faraòniques, és el major generador de gasos d'efecte hivernacle (veure Annex 3), ha generat escasses solucions i moltíssims problemes:

- Molts accidents, amb més de mil morts i deu mil ferits greus cada any
- Impactes greus sobre els ecosistemes.
- Saturació del territori amb autopistes, autovies, carreteres i AVE.
- Divisió i destrucció de les terres fèrtils.
- Increment d'emissions de gasos hivernacle i augment del calfament global/local.
- Malbaratament de recursos econòmics públics (és vertaderament ridícul i dramàtic que tinguem més aeroports i km d'AVE que Alemanya o França)
- Amb la corrupció derivada de les grans obres...

Per tant, objectivament, aquest model de transport resulta obsolet, ha caducat, i cal [desenvolupar un altre](#) endogen, respectuós amb les persones i la Natura, que genere i fomenti l'economia local, social, l'ocupabilitat. Mai més han de primar els beneficis de les constructores i els corruptes sobre l'interés dels pobles i la Natura.

En eixe sentit les infraestructures que realment necessitem serien aquestes:

- La **Xarxa Verda** que, aprofitant els camins rurals existents, connecte per a bicis i vianants tots els nostres pobles i polígons, sense revoltes, en línia recta o quasi. Començant per les capitals comarcals; per exemple, cal unir Algemesí i Alzira mitjançant una passarel·la pel Riu Verd, per unir el mercat d'abastos d'Alzira amb el Camí de Berca que duu a Algemesí; amb Carcaixent no cal res més perquè ja estan unides per l'actual carril-bici.

- Les **Vies Verdes**, noves rutes per desenvolupar el turisme ecològic, per exemple la de la Ribera-Safor, la de la Manuel-Xàtiva, la Via Verda del Xúquer, la de l'Aigua, etc. Si es fan amb una Escola-Taller o semblant, per cada Via Verda podrien crear-se uns 25 llocs de treball. A Girona, la del Carrilet rep al voltant d'un milió de visitants cada any...

Les dues propostes, Xarxa Verda i Vies Verdes van en la línia del projecte europeu **EuroVelo**, que vol crear una xarxa per a ciclistes i vianants de 70.000 km que unisca tots els punts d'interés ecoturístic d'Europa, un altre model de desenvolupament econòmic. I ha d'haver financiació disponible en Europa, igual que hauria d'haver en els nivells nacional, autonòmic i local.

- Per altra banda, cal mantindre i completar la xarxa ferroviària de rodalies, millorant la de **Xàtiva-Alcoi** i construint la tantes voltes reivindicada **Gandia-Dénia**, amb la qual connectaríem les províncies del nord amb les del sud per la costa.

- A més hi ha d'altres mesures importants, de nul o mínim pressupost, com declarar els nostres pobles **Ciutats 30**, ciclo-vianantitzar els centres urbans, fomentar els camins segurs per anar a peu o en bici a l'escola, els dies de la bici a tots els pobles, ficar aparcabicis dins o davant dels centres educatius i d'altres llocs públics, millorar el transport col·lectiu, potenciar el comerç de proximitat, l'urbanisme verd, etc.

Aquest model de transport sostenible lògicament ha d'estar articulat amb altres sectors com l'agrícola ecològic, l'energètic renovable i d'eficiència, el turisme basat en la Natura, la cultura i les tradicions positives, etc. Hi ha sinergies que els permetrien potenciar-se mútuament.

I respecte al tema de l'**Arc Mediterrani** per unir ràpidament les regions costaneres del sud amb les del nord, cal completar-lo en el que es referix al ferrocarril, tant per a viatgers com per a mercaderies, però sense basar-lo també en trams nous d'AVE perquè són impactants i caríssims, i a hores d'ara devem més del PIB entre d'altres raons per tantes d'aquestes infraestructures de discutible necessitat i pressupostos unflats. La solució seria completar i millorar la doble via fèrria existent, que permetria circular fins a 250 km/h, un poc menys que l'AVE i a canvi resultaria moltíssim més barata i molt menys impactant sobre el territori.

Per altra banda no s'ha de caure en l'error de pensar que simplement ficant en marxa l'Arc Mediterrani ja tenim resolta la competitivitat i la venda dels nostres productes, i la crisi solucionada. Això seria tan ximple com va ser omplir els nostres termes municipals de polígons industrials creient que així vindrien quantitat d'empreses noves; sols cal vore els voltants dels nostres pobles per comprovar el resultat d'aquella nefasta política, que omplí les butxaques d'uns pocs a costa de destrossar l'entorn, malbaratar milions d'euros i endeutar els municipis. Un triple fracàs!

La solució als problemes econòmics actuals, causats per la política neoliberal i

corrupta que hem patit, sols pot vindre d'implantar una nova política econòmica que siga decent i fique en primer terme a les persones i la Natura.

2. Plans d'Estalvi, Eficiència i Energia Solar

Resulta fonamental fomentar l'estalvi i l'eficiència energètica, que pot permetre estalviar més d'un 10% de l'energia que consumim i per tant evitar molts gasos hivernacle dels que llancem a l'atmosfera. A més, açò faria que la gent estalviara diners en la factura energètica, la qual cosa, ben explicada, facilitaria la implantació d'aquestes solucions: llums de leds, electrodomèstics A++, bioclimatització, etc. Les reformes domèstiques per millorar l'eficiència de les vivendes també crearien molts llocs de treball.

I per suposat tenim la gran solució de les energies renovables, especialment la solar que tan abundant és ací perquè rebem una mitjana anual de 1.700 kwh/m², és a dir uns 4'7kwh/m²dia. Per tant, amb un consum mitjà d'electricitat per persona d'uns 3'3 kwh/dia i un rendiment del 13% en les plaques comercials, sols necessitem uns 5'5 m²/persona de plaques fotovoltaïques per autoabastir-nos d'electricitat domèstica, superfície assoljada disponible per a la majoria de valencians.

Però fomentar ací les instal·lacions electrosolars sobre teulades, que no té cap impacte ambiental, passa per **derogar el decret** que castiga i grava amb impostos extra i tràmits complicats l'energia solar fotovoltaica. Un decret contrari al que estan fent en altres països on volen promoure l'ús de l'energia solar; a Califòrnia, per exemple, regalen i instal·len els panells fotovoltaïcs a les famílies pobres. Resulta increïble, ridícul, inacceptable, que Alemanya amb menys de 1.100 kwh/m².any tinga moltes més instal·lacions solars que nosaltres; açò sí, Espanya guanya en AVEs, aeroports, obres faraòniques i, per descomptat, en corrupció política...

Per altra banda, els mòduls solars de calfar aigua no tenen aquest problema i gaudixen de major rendiment, al voltant del 70%, de manera que s'amortitzen en uns 5 anys amb l'electricitat que estalvien, a partir d'aleshores l'energia que utilitzen per calfar l'aigua resulta gratis, i segons les seues garanties comercials duren uns 20 anys. Per tant aquests mòduls termosolars sí que es poden fomentar ja amb facilitat, la pega ara és que estem en crisi, les famílies tenen pocs diners i les actuals subvencions són escasses o nul·les, arriben tard i exigixen massa paperassa, de forma que pràcticament no servixen i són molt pocs els que s'instal·len estes plaques.

Segurament resultaria molt més útil que l'Administració o/i les Caixes afins avançaren el cost del mòdul termosolar i després el cobraren per exemple en 6 anualitats de 300 € cadascuna, quantitat equivalent a l'estalvi elèctric que permeten els mòduls solars actuals; amb un banc públic o l'ICO resultaria fàcil de finançar. Per acollir-se al Pla Termosolar Domèstic, o com s'anomenara, només faria falta tenir en la terrassa o la teulada 2 m² lliures, resistents per suportar 250 kg, oberts al sud i ben assolellats durant tot el dia.

3. Pla Forestal Valencià

Els boscos regulen el clima, protegixen el sòl, carreguen els aqüífers, mantenen brolladors i rius, eviten o reduïxen sequeres i inundacions, servixen de refugi a la fauna i flora silvestre, absorbixen el CO₂, depuren els contaminants, són fonts de recursos naturals com fusta, suro, mel, plantes medicinals, aromàtiques, bolets, caça, pesca, etc., i a més, suposen un magnífic atractiu turístic. Antigament el País Valencià estava cobert de densos boscos en la major part del territori, com la resta de la mítica Ibèria, aquella terra

dels ibers que un esquirol podia travessar de punta a punta sense baixar-se dels arbres; però hui no queda més que una petita mostra d'aquella riquesa ecològica, amb moltes àrees desarborades, erosionades, desertitzant-se...

Què ha passat doncs? Per una banda urbanitzacions i infraestructures han plagat el territori i per l'altra tenim un clima mediterrani molt sec i calorós en l'estiu, la qual cosa afavorix els incendis forestals, que s'han multiplicat per l'abandó en que tenim les nostres muntanyes des de fa dècades i també per la falta de trellat d'alguns habitants o visitants i pels interessos especulatius que han planejat sobre els terrenys forestals. De fet el 54% d'aquests incendis han sigut causats per negligències (cremes de rostolls, torrades de xulles, espurnes elèctriques o metàl·liques, etc.) i el 29% han sigut directament intencionats (per requalificar terrenys, fer-se amb la fusta barata o produir noves pastures per al ramat), sols un escàs 11% poden considerar-se originats per causes naturals com els raigs.

El problema s'agreuja amb les pluges de la tardor, sovint intenses, que en caure sobre les muntanyes cremades i desprotegides de vegetació, amb fortes pendents, arrossequen la terra i baixen en tromba cap als rius, que es veuen marrons o rogencs, i les valls, que s'inunden perillosament. A la Ribera encara recordem l'octubre de 1982, quan aquelles pluges torrencials descarregaren sobre les muntanyes recentment cremades més amunt de Tous i ompliren ràpidament el pantà, un pantà mal dissenyat i pitjor mantingut que es va desfer en qüestió d'hores, inundant de sobte els pobles de la Ribera del Xúquer.

Els freqüents incendis forestals i les plogudes intenses, a més de la intensa antropització, han provocat que el PV s'erosione greument i tinga moltes muntanyes desarborades, algunes convertides en vertaders deserts de pedra, amb la roca mare aflorant. Sols cal visitar les muntanyes pròximes a Carlet, Matamón per exemple, o baixar cap Alacant per la costa, per vore com estan d'erosionades les nostres muntanyes. Així, el PV és avui una de les zones d'Europa amb major risc de desertificació, per no dir la que més.

I front a aquests greus problemes què s'ha fet? Evidentment molt poc, per això estem com estem; els anteriors governs autonòmics fins i tot retallaren les brigades forestals i el govern central va aprovar, l'any passat, una Llei de Monts que desprotegix les muntanyes, permet l'edificació en les que es cremen i desvaloritza els agents forestals. Excepcionalment en alguns pobles han hagut repoblacions de grups locals però sempre minúscules i de vegades poc efectives (si els plantons no es reguen repetidament durant el primer estiu es moren quasi tots); unes activitats adequades per conscienciar la població però no per resoldre realment el problema de la desforestació, d'una magnitud que supera l'àmbit local i comarcal.

Per tant, si volem recuperar els nostres boscos i els grans beneficis que d'ells rebíem, o almenys si no volem que el nostre territori es desertitze definitivament per l'erosió i el calfament climàtic, caldrà canviar la política forestal valenciana o, millor dit, haurem de tindre una vertadera política forestal perquè la d'abans era pràcticament inexistent. Necessitem un Pla Forestal Valencià que marque l'estratègia, els terminis, els passos a seguir i aporte els pressupostos necessaris per protegir eficientment els boscos que ens queden i recuperar tots aquells que encara es poden recuperar.

Aquest estiu ja s'han cremat al voltant de 6.000 Ha i això és inacceptable, per tant resulta fonamental **millorar la prevenció, la vigilància i la conscienciació durant tot l'any** per evitar aquests incendis forestals, realitzant treballs silvícoles sempre de mínim impacte ambiental, implicant les poblacions de les àrees forestals de manera que elles es beneficien directament de l'existència dels boscos, és una condició imprescindible per assegurar la supervivència dels arbres. Les campanyes sectorials i generals de

conscienciació són molt importants també.

Després cal **millorar la detecció i l'extinció dels incendis forestals**. En aquesta era de les modernes tecnologies no ha de ser difícil la detecció ràpida, quasi immediata, de qualsevol conat d'incendi, de forma que amb les brigades d'extinció situades a prop siga possible tallar-lo precoçment, abans que adquirisca dimensions perilloses i incontrolables.

Paral·lelament caldrà **recuperar tots els boscos, riberes, marjals, dunes, etc.** que encara es puguen recuperar. Hi ha monts cremats que ells sols s'estan recuperant prou bé, en aquest cas hem de deixar-los tranquils, protegits, perquè acaben de recuperar-se completament. Però on s'han cremat reiteradament i es troben tan degradats que ja no poden recuperar-se a soles, caldrà repoblar-los amb espècies autòctones diverses i tècniques de mínim impacte, manuals bàsicament, per ajudar-los.

Per començar podria concretar-se l'objectiu de plantar-ne durant els propers dos anys 5 milions d'arbres autòctons, un per cada habitant com s'ha fet a nivell mundial, en les zones adequades, amb tècniques de baix impacte i reg planificat durant el primer any. Es poden provar diferents mètodes per comparar efectivitat i cost, i generalitzar finalment el millor.

Un Pla Forestal Valencià ben elaborat, suficientment pressupostat i òptimament executat resultaria molt positiu per a tots ja que, a més dels beneficis ecològics enumerats al principi, facilitaria la creació de moltíssims llocs de treball directes en la reforestació, la vigilància, el manteniment, l'educació ambiental, l'explotació dels recursos forestals, etc., i indirectament també crearia llocs de treball en el sector del turisme verd. Sens dubte resultaria molt beneficiós per a tots.

I d'on poden eixir els pressupostos necessaris per a fer realitat aquest Pla? Doncs, tenint en compte la seua importància ecològica i social, la Generalitat hauria de ficar fons propis i paral·lelament hauria de buscar ajudes de l'Estat central i de la Comunitat Europea en les línies de financiació que ja hi ha per a contindre l'erosió i la desertificació, capturar el CO₂ i frenar el canvi climàtic, desenvolupar les zones rurals, reduir l'atur, etc. etc. Però no podem estar sols a expenses de les ajudes europees, la Generalitat ha de ficar pressupost en primer lloc!

Tal vegada el principal problema ací no siga l'econòmic sinó la inèrcia mental, les idees errades que encara imperen: durant dècades governants i governats han cregut que el prioritari eren les grans infraestructures, les obres faraòniques, i ara ja tenim AVEs, autovies, aeroports i megainfraestructures més que suficients, fins i tot en tenim més per habitant que la mateixa Alemanya, amb el llastre de corrupció i deutes que han deixat pertot arreu. Així doncs hem d'adonar-nos i canviar la mentalitat, hem de reciclar els pressupostos de les grans obres públiques per ficar en marxa solucions mediambientals i socials com el Pla Forestal, perquè la prioritat ara és el medi ambient i les persones.

4. Foment de l'Agricultura i Jardineria Ecològiques

L'agricultura ecològica absorbiu més CO₂ que la convencional, com un embornal natural, perquè utilitza menys insums energètics, permet certes cobertures herbàcies i reaprofitar moltes restes de collites. Per tant cal desenvolupar-la molt més del que es planteja el tímid [Pla de Producció Ecològica de la CV](#) ja que actualment sols suposem un escàs 3'3% de la superfície dedicada a la agricultura ecològica en Espanya.

Seria necessari recuperar els camps abandonats, molts pertot arreu, per reconvertir-los en ecològics i que els treballen els aturats en Cooperatives. Resultaria molt positiu perquè crearia llocs de treball, produiria menjar de qualitat i tindríem més absorció

de gasos hivernacle.

A banda de **generalitzar l'agricultura ecològica**, caldrien altres mesures com per exemple subvencionar i fomentar pertot arreu, fins i tot en l'agricultura convencional, el triturat de les restes de la poda i la reutilització de les restes de les collites, com la palla de l'arrós, amb la prioritat d'evitar les cremes agrícoles, que a més de molestar les poblacions veïnes, alliberen milions de tones de CO₂, provoquen freqüents incendis forestals, empobrixen els sols i generen més gasos d'efecte hivernacle.

La **jardineria** també pot ajudar amb un manteniment ecològic, sense verins ni malbaratant aigua, primant les plantes mediterrànies xeròfiles, seques, com els milers d'espècies que tenim a les nostres muntanyes. Són inadequades la gespa perquè necessita molta aigua que no en tenim, les palmeres perquè no donen ombra i les ataca la plaga del morrut, els tarongers perquè donen molta feina, etc.; l'objectiu ha de ser mínim treball, aigua i residus. Hem de dedicar el màxim esforç a plantar els molts arbres autòctons que falten als nostres carrers, fins arribar als 13 m²/habitant de zones verdes que recomanen els estàndards europeus, la qual cosa a més de millorar l'estètica de les ciutats valencianes, ajudarà a suavitzar el clima i que no pugen tant les temperatures urbanes durant els estius, cada volta més calorosos.

Caldria combinar zones verdes amb **horts ecològics urbans** sempre que es puga, als solars abandonats que hi ha dins i als afores de les ciutat. Si tenim bon criteri omplirem tots els buits de les trames urbanes amb arbres autòctons, i implicarem el veïnat perquè la gent veja els arbres com cosa pròpia i els cuide i els protegisca.

La Conselleria hauria de fer i divulgar una **Guia de Bones Pràctiques** en Jardineria, fomentant les tècniques ecològiques i la utilització de les espècies xeròfiles autòctones més adequades a cada lloc.

5. Altres mesures i sobretot Educació Ambiental a tots els nivells

Cal dissenyar un bon **Pla de les 3R** i anar cap al residu zero informant i conscienciant la ciutadania, no fent com els que simplement decretaren la nova taxa pel reciclatge, en plena crisi i sense més explicació, aconseguint així que molta gent deixara de reciclar, tornant enrere dècades.

La producció industrial de carn és responsable d'una bona part de la desforestació mundial i de l'emissió dels gasos hivernacle, per tant, com recomana ja l'ONU, cal [reduir el consum de carn](#) tot el que pugam.

També cal promoure el consum dels productes de proximitat, que reduïxen la necessitat de transport a llargues distàncies.

Ací està pendent que el món faller retorne als seus orígens. És inacceptable i insostenible que facen quasi tots el monuments amb plàstics com el poliestirè expandit que després, en cremar-los, originen un núvol de contaminació que envolta els municipis, afectant negativament la nostra salut i el medi ambient. Veïns i ajuntaments hem d'exigir que les falles tornen a ser de cartró-pedra i fusta, adequades i respectuoses amb l'entorn, condicionant qualsevol ajuda o premi a que acomplisquen un codi de bones pràctiques falleres.

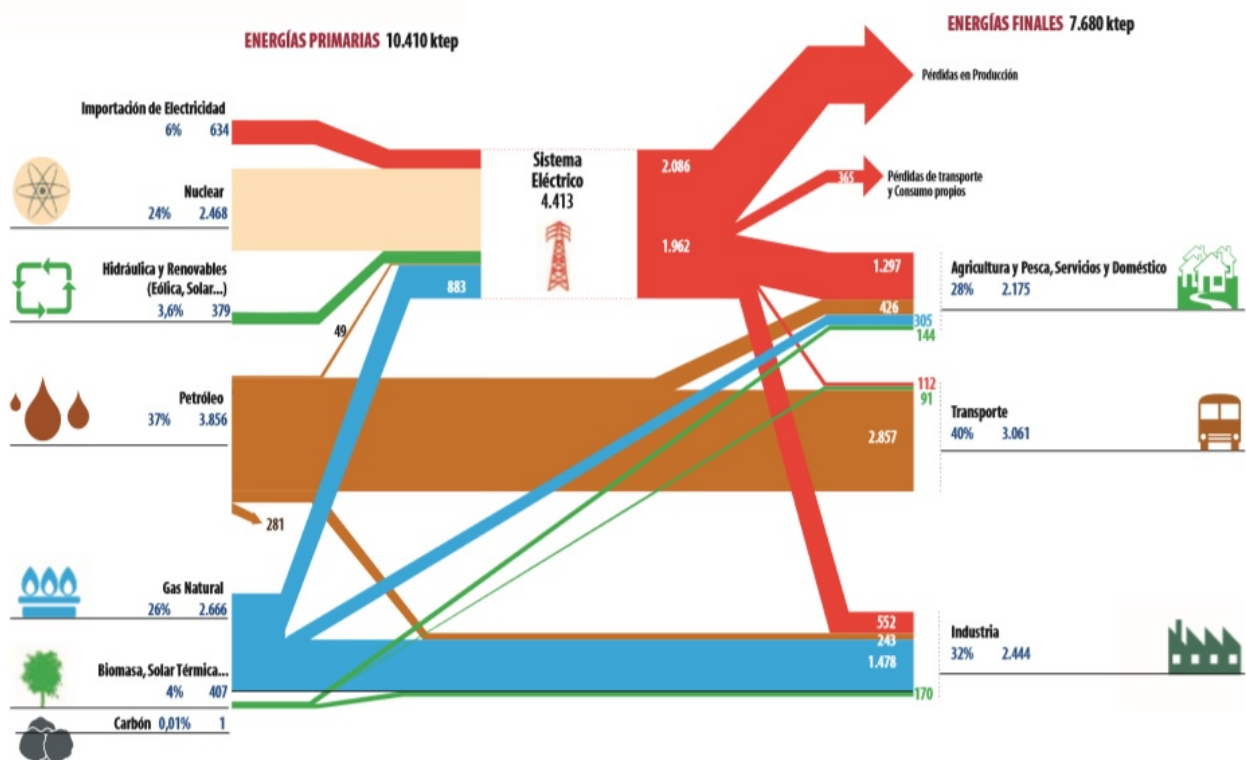
I sobretot, és fonamental reeducar una població que simpatitza amb la Natura però que, en general, no la cuida en absolut ni veu els impactes que tenen les activitats humanes sobre el medi, impactes que repercutixen negativament sobre la nostra salut. I això no sols ha de fer-se en Escoles, Instituts i Universitats, sinò en tots els àmbits, aprofitant els medis de comunicació públics i, si es pot, privats.

Fomentar els campaments de Natura entre els xiquets i adolescents seria també una bona idea. I potenciar les tasques dels grups ecologistes, cicloturistes, excursionistes, etc.

Educar també amb l'exemple, emprant paper reciclat en les activitats educatives, municipals, institucionals. Etc.

Desenvolupar aquestes mesures milloraria les condicions de vida a les nostres ciutats i a més crearia llocs de treball, ajudant a resoldre el greu problema de l'atur. Els nous ajuntaments han de ficar les persones i la Natura al centre de totes les seues decisions. Amb una bona informació pública i uns crèdits mínims l'economia verda alçaria el vol i podria ocupar a centenars de milers de treballadors.

Annex 1: BALANÇ ENERGÈTIC DE LA CV, 2014

Annex 2: CAUSES DEL CANVI CLIMÀTIC

La causa principal de l'escalfament global es coneix des de fa més d'un segle, la va explicar el químic suec S. Arrhenius: els gasos d'efecte hivernacle, sobretot l'anhídrid carbònic (CO₂), deixen passar cap a la superfície terrestre les radiacions que arriben del Sol però absorbixen i impedeixen eixir una part significativa de l'emissió infraroja que la Terra envia a l'espai per equilibrar-se energèticament, en conseqüència entra més energia de la què ix i va acumulant-se ací en forma de calor, que eleva gradualment la temperatura mitjana de la superfície terrestre. Actualment el CO₂ origina més del 50% de l'efecte hivernacle, la resta és conseqüència d'altres gasos menys abundants com CH₄, CFC, NO_x, O₃ troposfèric, ...

En realitat el CO₂ és una substància natural que emetem tots els éssers vius quan

respirem, un subproducte del metabolisme energètic, i també és el gas que absorbixen les plantes en realitzar la fotosíntesi, reacció inversa a la del metabolisme. Fins fa uns parell de segles, ambdós processos s'equilibraven i la concentració de CO₂ en l'atmosfera es mantenia pràcticament constant, va ser a partir de la I Revolució Industrial quan començarem a produir-lo en quantitats creixents i des d'aleshores ha anat acumulant-se, provocant l'efecte hivernacle i augmentant la temperatura global.

Els principals emissors de gasos d'efecte hivernacle són obviament els sectors que més energies fòssils consumixen. L'any 2.013, a la Comunitat Valenciana, d'un total de 23.414 Mtep consumides, de les quals el 75% procedien de combustibles fòssils, el desglossament per sectors fou aquest:

<i>sector</i>	<i>% energia final consumida</i>
Transport	42
Indústria	29
Domèstic	14
Serveis	10
Agricultura i Pesca	5

I no hem d'oblidar els incendis forestals, que emitixen milions de tones de CO₂, [al voltant del 20%](#) a nivell mundial del total emés per la crema dels combustibles fòssils, per tant incrementen notablement l'efecte hivernacle. I encara resulten més impactants perquè reduïxen sensiblement la quantitat de vegetació, que és la que absorbix el CO₂. Considerant ambdues contribucions, els incendis forestals es fiquen als primers llocs en les causes del calfament del clima.

Annex 3: EFECTES DEL CANVI CLIMÀTIC

Cada any pugen les temperatures mitjanes i, segons els estudis de l'IPCC (Panell Intergovernamental sobre el Canvi Climàtic) i l'Aemet (Agència Espanyola de Meteorologia), l'increment global encara no arriba a 1°C, però si seguim com fins ara a finals de segle les temperatures poden pujar 5°C més, la qual cosa resultaria vertaderament catastròfica tant per als ecosistemes com per a la nostra agricultura i economia...

De fet, durant el anys que existix l'Observatori Meteorològic de València ací ja s'observa un increment major i la sèrie de mesures apunta a pujades encara més elevades, i potser no lineals:

L'IPCC, depenent de l'ONU, està format per milers de científics del clima de tots els països, inclosos alguns de l'Agència Espanyola de Meteorologia i de les seues nombroses investigacions ha tret unes conclusions que tothom hauria de conèixer i que en resum diuen el següent:

- Els efectes del canvi es poden detectar ja per tot el planeta: augment de temperatures mitjanes, masses de gel que retrocedixen, nivell del mar que puja, fenòmens meteorològics extrems en augment, etc.
- El desgel de l'Antàrtida, l'Àrtic, Groenlàndia i les glaceres s'està accelerant.
- La 1ª dècada del segle XXI ha sigut la més càlida de tot el registre meteorològic.
- Les dades actuals concorden amb les previsions anteriors de l'IPCC i les validen.
- Quan més combustibles fòssils es cremen i menys vegetació hi ha, majors impactes climàtics es produïxen.
- Mentre l'increment de les temperatures mitjanes quede per baix dels 2°C els impactes es poden controlar i reconduir, encara que el més raonable seria limitar-ho a 1'5°C
- Si les temperatures pugen per damunt dels 1'5°C els impactes es dispararan i poden arribar a fer-se incontrolables. Per exemple el nivell dels mars podria pujar entre 5 i 10 metres per damunt del nivell actual.
- I el pitjor de tot, l'emergència climàtica, és que si es desgela l'Àrtic i la tundra, cosa que passarà en pocs anys si no canviem, augmentarà l'absorció de radiació solar per l'enfosquiment de la superfície oceànica i per l'alliberament de metà (molt més absorbent que el CO₂), de manera que entrariem en una fase més accelerada i sense retorn.
- Per limitar a 1'5°C la pujada de temperatures caldrà establitzar les emissions i acabar amb la destrucció dels boscos durant aquesta dècada, tenim fins al 2020.
- Aconseguir limitar a 1'5°C la pujada de temperatures i els seus efectes és perfectament factible accelerant la implantació de les energies renovables, reduint paral·lelament les convencionals, augmentant la cooperació internacional, protegint l'Àrtic, l'Antàrtida, els oceans, els boscos, etc.

Totes aquestes conclusions venen a dir més o menys el mateix que venim dient els ecologistes des de fa dècades. Són canvis urgents, tècnicament possibles, econòmicament recomanables si volem evitar pèrdues molt superiors o irreparables i humanament desitjables perquè les solucions crearan més ocupació de la que eliminaran i milloraran molt la qualitat de vida local i global. per implantar aquests canvis *so/s* tenim que vèncer el meninfotisme i la ignorància de la majoria de la població, i l'avarícia i la estupidesa dels dirigents polítics i econòmics que, atrinxerats en els seus despatxos ben refrigerats i tancant els ulls a la realitat, volen seguir lucrant-se amb les energies més contaminants i l'economia més destructiva. El problema, doncs, no és tècnic sinò social, econòmic i polític, d'inèrcies.

No fer res i continuar així és el més fàcil i ximple però ens durà més ones de calor, més sequeres, més incendis, més erosió i desertificació, menys gel en pols i glaceres, elevació dels mars, reducció de costes i terres fèrtils, salinització creixent, pluges minvants, més i més potents huracans, més plagues, més malalties, més problemes i despeses en els cultius, més fam, fugitius i refugiats climàtics, més xenofòbia, conflictes per l'aigua i les terres, etc., coses que ja comencem a vore. Amb el perill real que el retard en actuar impedisca solucionar el problema de l'escalfament global si entra en una fase d'autoalimentació accelerada i irreversible.

L'Acord de París de l'any passat va tindre aspectes positius però resulta inconsistent, feble, insuficient, i no va a poder acabar amb l'escalfament global perquè malgrat la urgència retarda la seua aplicació al 2020, amb revisions quinquennals. A més els compromisos dels països signataris resulten insuficients, amb ells les temperatures poden augmentar uns 3°C i no estableix terminis concrets per arribar al màxim de les emissions i començar a reduir-ne, ni imposa sancions als qui no complisquen l'acordat, ni tan sols declara explícitament la necessitat de reduir el consum de petroli i carbó, principals responsables de l'escalfament global...

Per què passa açò? Doncs perquè abans i durant la COP-21 els governs han estat sotmesos a les enormes pressions de les transnacionals petrolieres i els seus *lobbys*, unes pressions fortíssimes perquè aquestes corporacions mouen bilions de dòlars anualment i volen seguir mantenint el seu brut i sagnant negoci per sobre de les persones i la Natura. Només així s'explica que després de vint reunions internacionals, amb les temperatures creixents i les solucions tècniques ben investigades, fins i tot amb les grans ciutats ofegant-se per la contaminació dels combustibles fòssils, a penes s'apliquen encara les conegudes solucions. Com ha dit el climatòleg J. Hansen, *l'Acord de París és un frau* perquè fa moltes promeses però no estableix les mesures necessàries per realitzar-les.

Dissortadament els governs estan mediatitzats per les transnacionals i no prenen les decisions que permetrien detenir l'escalfament global; a Espanya tenim un dels pitjors exemples perquè el govern central més corrupte de les darreres dècades ha arribat fins i tot a promulgar un decret contra l'energia solar i l'autoconsum, quelcom increïble que ha tallat en sec el desenvolupament d'esta font renovable i ha fet el ridícul internacional. De manera que, si no volem que ens passe com a la granota de la metàfora, els ciutadans i les administracions més properes hem d'implicar-nos a fons per evitar que les temperatures seguiscen pujant indefinidament, amb els gravíssims problemes associats.

La Ribera en Bici

ecologistes en acció